

КО КАЖЕ ДА ИМА ВИШКА ЗАПОСЛЕНИХ?

Више пута се могло од пословодства чути да има вишка запослених. Стално се оперише податком о броју корисника по једном запосленом. Чак ни у поређењу са националним компанијама високо развијених земаља западне Европе Телеком Србија не стоји најлошије у Европи. Никако се не износе подаци о броју корисника по једном запосленом у време када су те компаније биле на истом ступњу развоја као ми сада. Упоредбење је некоректно. Они су створили услове да

далеко испред нас. И сада неко хоће да смањи број запослених без претпоставки које су пратиле смањење броја запослених у развијеним земљама запада. Зар је могуће да они, који тврде да имамо вишка запослених, не знају за ове претпоставке? Можда и знају, али о томе не говоре. Ни једног јединог јавног документа не видимо. Можда такав документ постоји, али се чува као тајна. Велика. Државна.

Ни реп.синдикати, који за себе говоре да су професионалци, не знају ништа о томе. Зар судбина запослених у Телекому може бити тајна? Има ли важнијег питања од политике запошљавања у Телекому Србија?! Мора се поставити питање: зашто се ствара вишак запослених уступањем

услова из основне делатности? Зашто се на више начина ствара привид да нема довољно посла, а постоји више од милион захтева за нове везе. Зашто руководиоци не стимулишу

смање број запослених. Отворили су нове послове, па је један део запослених прешао у нове делатности. Онда су полако и промишљено од својих запослених стварали своје најбоље кооперанте. Стимулисали су своје запослене да оснивају пратеће фирме. Обезбеђивали су новчану подршку и подршку банака. Запослени су неколико година унапред знали намере националних телекомуникационих компанија. Увели су просторни информациони систем који омогућава најбржи одзив на захтев корисника, тотални надзор и смањили број запослених. Унифицирали су телефонске централе. Почели су давно да увode ИСДН, КДС, АДСЛ, продају телефона. Увели су плаћање унапред и у стационарној телефонiji. Од својих корисника су направили своје кредиторе. Симулирали су нове моделе пословања на малом узorkу. За сваки и најмањи корак имали су економску анализу. Нису давали сиктер накнаду као једину могућност. Стварали су услове да они који су то дава радили добро и даље раде добро као кооперант и да зараде више. Нашли су начин да успоставе директну везу између рада и зараде. Стварали су тржиште рада промишљено и контролисано. Нису радили ништа напамет.

Нихово садашње телекомуникационо тржиште је засићено понудом свих телекомуникационих услуга. Материјално, кадровски и информатички су

своје запослене да иду од врата до врата и да питају кориснике – грађане: требају ли вам нове телекомуникационе услуге?! Ми не знамо ко је са друге стране врата. Треба ли да ангажујемо нове фирме да бисмо све то сазнали.

Неподношљива лакоћа управљања је довела до тога да смо се отарасили (а то, на жалост и даље радимо) неких послова које смо до сада радили. Нове телефоне у мом малом месту уводи фирма из Београда, док они који су то до сада радили поправљају неке ситне кварове на мрежи. Шта ће на крају остати од корпоративног духа о коме се писало на сјајној хартији Телеком света, привржености компанији, мотивацији запослених итд. Да треба нешто мењати да бисмо ишли брже, нико не спори!

Али отворена напуња, као што је рађено у Пољској, никако не желимо. Они који имају намеру да секу на пању морају знати да су на њему живи људи и њихове породице. Да ли је глад једино средство за управљање? Зар није доста социјалних потреса у овој држави са огромном бројем незапослених?

Ко и како долази до тако лаких и неогворних оцена? Наш синдикат стоји на становишту да нема вишка док се то не докаже на један објективан и видљив начин. Господо! из пословодства и реп. Синдиката – мислите о томе!

Драган Ж. Ковачевић

Многи су се изненадили чињеницом да су четири мањинска синдиката потписали Споразум о сарадњи и заједничком наступу према пословодству. По Колективном уговору, он нам омогућава да имамо преко десет одсто синдикално одређених запослених, па самим тим, и да учествујемо у раду, али не и у одлучивању, о свим питањима о којима пословодство консултује репрезентативне синдикате. На овај корак смо били присиљени из многих разлога. Навешћемо основне.

До сада смо се сналазили и довијали како бисмо дошли до информација шта се све битно припрема у нашој Компанији.

Великом брзином дешавају се ствари о којима, сматрамо, треба да знамо детаље. Време је транзиције, добровољног одласка из Предузећа, купили смо већински пакет Телекома Српске, успели и на тендеру за трећег оператора у Црној Гори, расписан је конкурс за стаменне кредитне, као и за добровољни одлазак, мораће да се приступи изради новог Колективног уговора... Све су ово јако битне теме за рад синдиката и статус запослених, а реп.синдикати и послодавац нас нису обавештавали о свим овим детаљима, па смо сматрали да не смео своје чланове да оставим без информација о свим битним питањима.

Сматрамо недовољним само по неку информацију са сајта Предузећа и реп.синдиката, и ако је требало и једни и други да нас информишу. А можемо и да сумњамо у објективност тих информација.

Све су то разлици који су натерали четири мањинска синди-

ОТКУД СПОРАЗУМ О САРАДЊИ МАЊИНСКИХ СИНДИКАТА?

послодавац убудуће показати да сви синдикати и запослени имају исти третман.

У Споразуму је остављена могућност да се сарадња прошири и на друга питања од важности за рад синдиката.

Оно што мене, као председника једног од четири мањинска синдиката, радује јесте чињеница да смо се договорили о садржају Споразума за мање од пет минута. Једнодушност је исказана на најбољи могући начин и на представљању Споразума послодавцу јер смо, спортским жаргоном речено, дисали смо као један тим.

У међувремену, остао је договор да пословодство и мањински синдикати сачине јаван и бољи споразум о раду мањинских синдиката. Ако се тај договор не испоштује, ако нас послодавац не уважи на адекватан начин, имамо начина и могућности да их натерамо на то. **Предраг Пламенац**

Предраг Пламенац
о сарадњи мањинских синдиката

Оцењивање запослених

Да нисмо знали, били смо оцењивани за све што јесмо или нисмо урадили у 2006. години. Нисмо знали ни који су критеријуми, ни ко нас оцењује. Тек, они који су лоше оцењени, били су у ситуацији, крајње непријатној, да разговарају са шефом, психологом, социјалним радником... после првих таквих „сусрета“ са знали смо да смо оцењивани. А да смо „прошли“, односно добили тројку најмање, знамо по томе што са нама нико није разговарао. Опет, то даље значи да смо задовољили неке основне критеријуме. Да ли смо их и надградили, не знамо!

Идемо редом: по ком критеријуму, модусу су запослени (шљакатори) оцењивани? Ко је те критеријуме састављао? Да ли је у њиховој изради учествовао цело тим, као што је и разговарао, или „разговарао“ са онима који су лоше оцењени?

Имамо информације да многе запослене није оцењивао непосредни руководиоци, што је ван здраве логике, јер је и оцењивање подређених, један од задатака непосредног руководиоца! Уосталом, он је и одговоран за њихов рад и његови резултати се базирају на њиховом раду! Зашто онда свуда непосредни руководиоци нису оцењивали себи подређене раднике (шљакаторе)?

Знамо за више примера где су колеге оцењене „двојком“ (недовољно искоришћени), јер су их упорно оцењивали руководиоци који им нису непосредни руководиоци, па логично, скоро да немају ни увид у њихов радни допринос. Имамо више него конкретан пример из Петровца на Млави. Колега нас је у писменој форми обавестио и како је изгледао „разговор“ (под наводницама јер је био монолог, а не дијалог). Наиме, није му дато ни

СЕДИ, ДВОЈКА!

да прочита које критеријуме није испунио. Оно, што је преко стола сам успео да види и прочита, није могао да оповргне. Није му дозвољено да докаже да ти наводи нису тачни, да они који су то писали немају никакав доказ за те тврдње!

Ако су сви запослени оцењивани, зар није логично да свако има право на увид у критеријуме, начин оцењивања и консеквенце? Зар није логично да постоје и оправдани разлози за неиспуњење неких критеријума (чули смо да су „двојком“ оцењивани и запослени на боловању, они пред пензијом, или који испуњавају неки од услова за добровољни одлазак)?

Зашто се оцењивање третира ло као тајна? Велика тајна! Нико од нас не би требало да буде толико сујетан да верује да баш све зна! Зато је логично да ми шеф, ако нешто не радим како

треба, скрене пажњу на пропуст како бих га исправио! Сматрам да таквим својим ставом, жељом да учим и напредујем, дајем већи допринос укупном развоју и напретку компаније!

Даље, до нас у синдикату допрла је прича о разлозима за оцењивање запослених на овај начин. Наиме, прича каже да је то због тога да би се видело где је ко и колико упошљен, како би се евентуално упршила прерасподела оних недовољно упошљених на нека друга радна места, где је

ката да се договоре и потпишу Споразум о сарадњи, који се односи, за почетак, на информисање. Споразумом, преко 1300 чланова ова четири синдиката или преко 13% укупног броја запослених, биће боље информисано, а надамо се у блиској будућности, учествоваће и у одлучивању. Овај споразум је 23.03 07.год. достављен и представљен послодавцу, односно Дирекцији за људске ресурсе. Затражено је од послодавца да уважи ова четири синдиката, односно њихових преко 1300 чланова и да нас редовно информише о свим битним питањима за рад синдиката.

Надамо се и очекујемо да ће послодавац убудуће показати да сви синдикати и запослени имају исти третман.

У Споразуму је остављена могућност да се сарадња прошири и на друга питања од важности за рад синдиката.

Оно што мене, као председника једног од четири мањинска синдиката, радује јесте чињеница да смо се договорили о садржају Споразума за мање од пет минута. Једнодушност је исказана на најбољи могући начин и на представљању Споразума послодавцу јер смо, спортским жаргоном речено, дисали смо као један тим.

У међувремену, остао је договор да пословодство и мањински синдикати сачине јаван и бољи споразум о раду мањинских синдиката. Ако се тај договор не испоштује, ако нас послодавац не уважи на адекватан начин, имамо начина и могућности да их натерамо на то. **Предраг Пламенац**

помоћ потребна. Ако је тако, зашто је све оцене заводе у архиву (досије) овако запосленог? Шта ће се десити са овим оценама када предузеће једног дана добије новог власника? Да ли ће те оцене, дате на овакав начин, да утичу на став новог власника према запосленоме? Да ли ће управно те оцене, можда, пресудно да утичу на статус запосленог? Да ли ће можда неког од руководиоцила, који се руководио личним, или неким сличним, необјективним критеријумима, да гризе савест ако због његове, олако дате оцене, неко остане на улици?

Даље, постоје ли критеријуми по којима су оцењивани и руководиоци? Ко кога оцењује? Да ли сте чули да је у ери оцењивања смењен неки руководиоцила због „недовољне искоришћености“ или лоших резултата рада, или услова за одлазак у пензију, односно ДНТ?

Ако менаџмент инсистира на доброј комуникацији (што је један од основних предуслова за превенцију мобинга), зар њу не чини коректан однос и отворен разговор сваког запосленог са својим првим претпостављеним (који је, логично, најкомпетентнији да оцени његов рад). Једино обостраном отвореношћу запосленом ваља скренути пажњу на пропусте, како би их отклонио, али и наћи начин да се запослени мотивише за квалитетнији рад, за свој максимум. Дијалог и отвореност су рецепти за успех!

Позивамо чланове НСТ да се јаве свом синдикату уколико сматрају да су оштећени овим последњим оцењивањем, јер је једна од дужности и обавеза синдиката да посредује у евентуалној застоју у комуникацији између запосленог и претпостављеног.

Гордана Петровић

ИДЕ МАЦА ОКО ТЕБЕ...

Чини ми се да се расплет напакон приближава. Бајковита прича о Телекому и хармонији (сада за промену са оба РС) полако али сигурно ближе се своје крају. Наравно да ће колатерална штета бити запослени.

Метла је давно била спремна. Само што ће сада почети и да ради. Не брините, све ће бити на основу принципа добровољности и неконфликтног решавања проблема. Наравно, ако синдикати и даље буду ћутали. Досадашњи Конкурси за добровољни одлазак

из Предузећа били су само увертира. Последњи и добра „шгела“ за неке.

Како неко време нисам био у синдикалним водама нису ми најјаснији пар детаља у најновије усвојеној политици стимулусава добровољног одласка. А било је речи од еминентних синдикалаца да сигурно неће бити промена на горе.

По добром старом обичају један тако важан документ подржан је од стране репрезентативних синдикала, а да запослени ни не знају прави текст документа. Наставља се манипулација чланством и запосленима, као јесенас за зараде.

Поделити бих са вама своја размислања и стрепње. Време ће показати да ли сам погрешно.

1. Лимит од 22.500 евра (нешто више од 1,8 милиона динара) ни-

на математика. Немојте нас више стимулисати, постаје опасно.

3. По први пут су апсолутни приоритети и запослени треће категорије ако... Да ли је ико за те људе покушао благовремено обезбедити посао и преквалификације.

Пошто до тога никоме није стало вероватно се мисли да су 22.500 евра довољна сума за нови почетак са нпр. 52 године у обећаној земљи - Србији.

У оваквом Телекому мало тога може да ме изненади или изнервира. Једноставно ми само смета што су ове и многе друге ствари накардне. Зашто се тако драстично мењају услови и до 6-7 хиљада евра. Наше ћутање и сакривање су гаранција да ће бити још горе.

Најлепше тек долази. Процес даље стимулације „добровољног“ одласка обухватаће и већ започете појединачни третман запослених. Докле ће синдикати ћутати и о томе?

Предлажем да наши вансерijski руководећи кадрови уполне на прави начин наше стручне и људске потенцијале, јер за то постоје изванредне пословне могућности на тржишту. Обична фиксна телефонска се мери у десетинама па и стотинама хиљада захтева. О осталим новим технологијама да и не говорим.

Инфо-центар Новог Синдиката Телеком жели посебно добродошлицу нашем новом члану господину Живану Мандићу. Уз прегалаштво и наклоњеност синдикалним идејама, господин Мандић ће дати значајан допринос управно пишунји за наш лист. Добродошли!

је ни постављен због оних који га нису могли прећи. Део руководећих кадрова отишли су прошли пут са добрим европским разлозима. Бивша трећа група са максималних 55 бруто зарада треба да надрља.

2. Такође је дискретно али тенденциозно померена граница друге групе са 5 на 8 година. За све од 5 до 8 година сад је исто максималних 45 бруто зарада (било 55). Интересантна стимулатив-

Омогућите прво запосленима у Телекому да квалитетно раде. Лако је направити разлику између радних, стручних, способних и оних других. Онда нека ради метла. Та неће познати дипломе и године већ само учинак.

Док до тога не дође, синдикати аргументовано морају штитити интересе свога угроженог чланства. Сада се то, на жалост, не дешава.

Живан Мандић

КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД

Не прође ни месец дана а у скупу оних који раде за Телеком појаве неки нови. Човек запослен у Телекому се нормално пита да ли ће и послови којима се он бави бити уступљени приватној фирми. На крају се пита да ли ће и он као део намештаја бити уступљен.

Та појава миграције послова није од јуче. Само мали број директора у Телекому зна колико таквих фирми има.

Сећате ли се г-дина Јакшића бившег генералног директора који је под заштитом бивше власти био мали бог. Ескалација миграције послова ван Телекома је почела за време његове власти. Још за време његове владе је фирми свога сина обезбедио повољне уговоре са Телекомом који важе и данас. У његово време наша позната радна јединица која се звала „Погон за изградњу“ стављена је у стање мировања. Познати мајстори који су многе мреже и монтаже радили по целој Србији гледали су са прозора како приватна предузећа полагају и настављају каблове баш у тој улици у којој је било седиште њихове радне јединице. То њихово мировање је трајало јако дуго. За то време су примали плату. Руководиоци те радне јединице су чак имали и стимулације. Нико их није дирао. Онда су појединци почели да раде за приватнике, најпре ван радног (нерадног) времена а после и у радно време. Када су те приватне фирме ојачале и када је појава уступања послова још више узела маха почели су да прелазе у приватне фирме. Било их је више срамота да беже са посла иако им није нико ништа пребацивао. Од тог времена, до данашњег дана та појава је узела толико маха да је број оних запослених који су се нашли на удару такве пословне политике сада јако велики.

Већ се јасно види циљ да у Телекому остане једна мала група менаџера која ће целокупним пословима управљати помоћу уговора. Већина запослених који су се школовали за послове у телекомуникацијама остаће без посла уз неку малу или никакову накнаду. Стално се ствара ситуација да нема посла. То се ради тако што се не набављају возила за оне чији је рад везан за терен. Што се набављају на пример бетонски стубови, али не и дизалице којима ти стубови треба да се дижу. Пројекти на основу којих се добијају прецизни трошкови инвестиционе изградње се не раде унапред, пре доношења бизнис планова, већ

после када треба да докажу да је цифра у бизнис плану добро погођена.

И када требају пројекти они се уступају другима а да не постоји стандард који прописује шта све пројекат треба да садржи и на основу кога се може оценити квалитет. На још много начина стварају се услови да запослени у Телекому немају довољно посла. Не треба бити никакав стручњак па поставити следеће питање: како је могуће да немамо довољно посла када још много двојника имамо, када имамо милион захтева за нове везе, када смо тек на почетку увођења АДСЛ-а, када се налазимо на почетку нове технолошке ИП револуције.

Да се разумемо нисам против тога да се ангажују посебна предузећа да би радила за Телеком. Против сам, да они који могу да раде и да носе послове долазе у ситуацију да буду корисници милостиње која се зове ДНТ без обзира колика је. Замислите човека који остаје без посла а који се за телекомуникације школовао и који је цео свој радни стаж провео у Телекому. Нему дати новац да буде само потрошач у ситуацији када посла има а не дати посла, катастрофалан је потез и по појединца, и по друштво, и по Телеком.

Када сам био у прилици, више пута сам говорио да Телеком од својих најбољих стручњака треба да ствара полако и промишљено своје најбоље кооперанте. Новац који иде на потрошњу могао би бити коришћен за набавку опреме и материјала а све то на обострану корист и Телекома и наших корисника и запослених који сада раде у Телекому. О тој политици уступања послова из основне делатности не можете прочитати ни у једном јавном документу Телекома. Можда такав документ постоји али то сад није важно. Већ је јасно да ће се даље ићи тим путем све до момента када ће број запослених у Телекому Србија бити толико мали да ће се лако моћи продати. Онда ће се поновити оно већ два пута поновљено обештење Владе које отприлике гласи: **Учињен је генијалан потез, предстоји благодатањ**. Такво саопштење се појавило када је Телеком продат Италијанима и Грцима а касније се скоро неизмевно поновило када је откупљен Италијански део власништва.

У очекивању „благодатања“ пиштите нам на ову тему. Ово је само једно од могућих виђења. Волео бих да нисам у праву. У сваком случају постоје чињенице до којих нисам могао доћи а ви их имате. **Пиштите нам.**

Драган Ж. Ковачевић

ИСТУРЕНО, ЗАТВОРСКО ОДЕЉЕЊЕ ПРАВНОГ ФАКУЛТЕТА

Прелиставајући чланке које сам у синдикалној штампи досад написао, нашао сам један у коме сам описао како се купују дипломе у Зворнику. Ишао сам лично да се уверим. Глумио сам забринутог оца који хоће да плати за срећу своје деце. Новинарка која је ишла са мном била је у тој глумачкој подели улога забринута мајка. Да би читаоце уверили да смо заиста били на лицу места где се дипломе купују сликали смо се испред школе. Објавили смо и цену.

Никоме у Предузећу није пало на памет да треба да штити компанију и државу од тих превара. Монтери, који су завршили специјализовану школу коју потпомаже Телеком, нису лако долазили до посла. Немам прецизне податке, али ми се чини да су ови први лакше долазили до посла.

Сви су се правили да ништа не виде. Разговарао сам са тадашњим директором средње ПТТ школе. Није смео ништа да предузме. Стекао сам утисак да се осећао немоћним и уплашеним. И Удружењу монтера је та појава позната. Ко зна колико још „Зворника“ има и колико је диплома „поштено“ стечено преко ноћи.

До скоро сам одлазио на факултет који сам завршио, који је био признат у свету, да видим шта има ново у скриптарници. Скоро сваки пут сам видео огласе следеће садржине: „Спремам студенте уз тог и тог предмета. Гарантујем успех!“ Испод огласа, а на истом листу хартије, било је око десетак цеђула са бројем телефона на који се треба јавити. Крај таквих огласа пролазили су многи професори. Није могуће да их нису видели, јер су ти огласи били стално присутни. Бивши декан Електротехничког факултета је сада ректор београдског Универзитета. У једној телевизијској емисији каже да му није од тога ништа познато. Како је то онда познато Грцима који не признају дипломе тог и још неких факултета у Србији?! Паметни људи се шгите од превараната. Сада је и моја диплома, коју сам стекао далеке 1971. године, етикета преваранта. Настојим да не поменем факултет који сам завршио. Доживели смо да се многим генерацијама затворе врата за

одлазак у свет. Многи професори који су деценијама изграђивали углед школе у којој су радили, доживели су да буду стрпани у исту преварантску врећу са купцима и продавцима диплома. Странци не могу да требе поштене од непоштених. Најлакше им је да целу државу огласе сумњивом и да јој не прилазе.

Ако се запитам ко је то урадио у овој држави, видећемо да су све то били углавном факултетски образовани људи. Њихове колеге који су све то гледали у дугом временском периоду нису хтели да се замерају, па су дотерали до непризнавања наших факултета и наших диплома.

Када је један од бивших потпредседника Владе експресно дипломирао за време свог мандата ни министру просвете ни посланицима то није било сумњиво. Када је један од министара свратио да магистру у једном истуреном одељењу неког факултета сви су се шалили и причали да он сада не зна да понови наслов свог магистарског рада.

Са Правног факултета у Крагујевцу је похашено довољно професора да у затвору може да се оснује истурено одељење тог факултета. Међу осталим затвореницима има много заинтересованих за правне науке. Имају довољно времена за студирање. Ако буду марљиво учили видеће шта су њихови адвокати и судије пропустили. Треба писати и молбе за помиловање или скараћење казни. Ако буду марљиво учили пронаћи ће разлике за ревизију процеса. Валда ће им професори поштено преносити своје знање. Неће ваљда и у затвору да варају. Шта ће им новци? Тамо их немају ни једни ни други. Уостао и да имају, немају где да потроше. Стан и храна су им обезбеђени о трошку државе. Односно, нас, пореских обавезника. Услови идеални. Потребна ми је само мала помоћ и охрабрење затворске управе. И професори и студенти више не могу бити сумњиви. Сви су под видео надзором. Затворским чуварима треба забранити студирање. Углед истуреног-затворског одељења може бити угрожен уколико чувари почну да студирају. Све онда постаје сумњиво.

Драган Ж. Ковачевић

НЕДОРЕЧЕНА ТРИБИНА

У просторијама СО Стари град у Београду, осмог фебруара одржана је трибина на којој су, са синдикатима јавних предузећа и служби, разговарали мр Божидар Ђелић, кандидат Демократске странке за премијера и др Слободан Милосављевић, председник привредне коморе Србије. Било је речи, углавном, о приватизацији јавног сектора. Трибина је организовала Демократска странка, позвавши представнике Конфедерације слободних синдиката.

Пошто је сличну трибину, али искључиво везану за ситуацију која се односи на будућност телекомуникација, Телекома и запослених у нашој компанији, раније иницирао Нови Синдикат Телеком и пошто је до последњег тренутка словико као иницијатор, анимирао је максимално своје чланство да присуствује трибини. Тако су наши чланови дошли у Београд из Бора, Љига, Ваљева, Смедерева, Петровца на Млави, Тополе, Крагујевца, Оџака, Новог Сада... Наравно, уз многе наше колеге из Београда. Овом приликом им се дубоко извињавамо што нису добили одговоре на питања која смо уредно и културно припремили, јер од силних дискусија, реплика, упадица и протаклука сваке врсте, нисмо били у прилици културно и достојанствено да разговарамо са господом, домаћинима, могућим високим функционерима будуће Владе.

У прилогу објављујемо питања на која нисмо добили одговоре, осим, само делимично на једва постављено питање г. Ђелићу о евентуалном укидању Уредбе о ограничењу зарада. Рекао је да је недопустиво да запослени у јавним предузећима, који су образованији и квалификованији у односу на остале запослене у Србији, имају ниже плате од запослених у другим предузећима, не рекавши, децидно, да ће Уредбу, уколико постане премијер – укинути. На тражење присутних да конкретно одговори на постављена питања – рекао је да нема мандат за то.

Инфо-центар
Новог Синдиката Телеком

ЈА ТЕБИ СЕРДАРЕ, ТИ МЕНИ ВОЈВОДО!

Негде око Светог Илије 2006. сазнали смо да су реп.синдикати постали професионалци и да су потписали уговор са послодавцем (спонзором) о условима за рад реп. синдиката. То ме подсећа на драфт. Дошли су на ред и они!

Брже боље, ми замолисмо Дирекцију за људске ресурсе (ДЉР) (чуј, као да постоји дирекција за нељудске ресурсе, мислим) да нам достави те уговоре, **чисто** да видимо шта нам ради конкуренција.

Брже боље нам одговореше „интер партес“ (ко вас шпина). Позвасмо се ми на Закон о доступности информација више пута, али као да је неком стало до закона.

Негде око Велике Госпојине 2006. сети се власт – ДЉР (а са влашћу није се зезати) да нама малим синдикатима понуде исте уговоре као и репрезентативцима. Опет се показало наше „јединство“, те неки брже боље побоше на поклоњење... Извињавам се, то се сада каже – показали су кооперативност. Ми, тврдоглави и упорни, и даље молимо да се од издвојеног новца за рад синдиката, дели пропорционално броју чланова, а тиме би послодавац показао да није истина да је неким синдикатима мајка, а неким маћеха. Авај, спасавај се ко може! Ми добисмо ћушк (још један доказ да се не исплати у нашој Србији бити правичан). Скинуше нас са сајта, нама омиљене ДЉР, што нам је најтеже пало.

После извесног времена, вратише нас на портал а ако нисмо тражили (а на сајт нама омиљене дирекције – „ЈОК“, иако смо обећали да ћемо бити „мало добри“). Нема помоћи ни од кога?! И шта да се ради?! Одох да ударим бригу на веселе, почех да учим да играм валцер, ко зна када може да ми помогне и у каквој ситуацији! Јер, валцер је увек у моди, рачунам ја.

Негде око Светог Јована, а може бити и око Богојављања, добисмо хаџишериф, пази чуда, споразум о условима за рад синдиката са молбом у виду наређења, да одговоримо за један дан. „Узми или остави“ – вечита дилема! Одговорисмо ми брже боље: **НО ПАСАРАН!** (И није прошло! Како ме обавести тих дана **МИА (Моја информативна агенција)**, пристали су сви „мали“ синдикати, осим нас! А шта добише: једни ауто, други – исти на коришћење и, веровали или не, замислите по пар службених мобилних телефона.

Тих дана сазнасмо и да су неки, Богом дани, директори – добили нове аутомобиле. Причају неки злоничници у нашој компанији да неки, који су брже – боље подигли аутомобиле на лизинг у првој тури, продали те, чим су их отплатили (ваљда јесу) и ето их у новим! Просто, не могу да верујем да таквих људи има.

Наравоочењени: *ко каже да се не исплати она чувена црногорска: ја шебе сердаре, ти мени војводо?! Муже ме једино питање: ко је у овој нашој причи сердар, а ко војвода?*

Предраг Пламенац

ПИТАЊА ЗА ГОСПОДУ БОЖИДАРА ЂЕЛИЋА И СЛОБОДАНА МИЛОСАВЉЕВИЋА:

1. ИНТЕРЕСУЈЕ МЕ КОЛИКИ ЗНАЧАЈ ЗА ВЛАДУ СРБИЈЕ ИМАЈУ ТЕЛЕКОМУНИКАЦИЈЕ И ТЕЛЕКОМ ЧИЈИ ЈЕ ВЕЋИНСКИ ВЛАСНИК ДРЖАВА СРБИЈА?

2. ЗАШТО СУ ДО САДА ТЕЛЕКОМУНИКАЦИЈЕ БИЛЕ У ОКВИРУ РЕСОРА ЗА КАПИТАЛНЕ ИНВЕСТИЦИЈЕ, А ИНФОРМАЦИОНЕ ТЕХНОЛОГИЈЕ УНУТАР МИНИСТАРСТВА ЗА НАУКУ? ДА ЛИ БИ ДС ОСТАЛА ДОСЛЕДНА У ИЗДВАЈАЊУ МИНИСТАРСТВА ЗА ТЕЛЕКОМУНИКАЦИЈЕ, ЗАЈЕДНО СА ИНФОРМАЦИОНИМ ТЕХНОЛОГИЈАМА У ПОСЕБНО МИНИСТАРСТВО?

3. ШТА МИСЛИТЕ О КУПОВИНИ ТЕЛЕКОМА РС И ИМА ЛИ ЕКОНОМСКО ОПРАВДАЊА ЗА ЕВЕНТУАЛНУ КУПОВИНУ ТРЕБЕ ЛИЦЕНЦЕ ЗА ОПЕРАТОРА У ЦРНОЈ ГОРИ?

4. ДА ЛИ СТЕ ДОВОЉНО ИНФОРМИСАНИ О СТАЊУ ТЕЛЕКОМУНИКАЦИЈА У СРБИЈИ И ОКРУЖЕЊУ, ПА СХОДНО ТОМЕ, У КОМ СМЕРУ СМАТРАТЕ ДА БИ ТРЕБАЛО ДА СЕ РАЗВИЈА ТЕЛЕКОМ СРБИЈА?

5. ПАР ВОДЕЋИХ ТЕЛЕКОМУНИКАЦИОНИХ ОПЕРАТОРА У СВЕТУ ДРЖИ ЦЕЛОКУПНЕ СВЕТСКЕ ТЕЛЕКОМУНИКАЦИЈЕ. СМАТРАТЕ ЛИ ДА БИ НАША КОМПАНИЈА ТРЕБАЛО ДА ЗАУЗМЕ ВОДЕЋУ УЛОГУ У РЕГИОНУ, ЕВЕНТУАЛНО, УЗ САРАДЊУ СА НЕКИМ ОД ВОДЕЋИХ ТЕЛЕКОМУНИКАЦИОНИХ КОМПАНИЈА КОЈЕ СУ ВЕЋ У РЕГИОНУ, ПОПУТ ДОЧЕ ТЕЛЕКОМА ИЛИ ВОДАФОНА?

6. НЕ МЊИВО ЈЕ ДА СЕ ТЕЛЕКОМ СПОСТВЕНИМ СРЕДСТВОМА ЕНОРМНО РАЗВИЈА У ПОСЛЕДЊИХ НЕКОЛИКО ГОДИНА. ВРАТИЛИ СМО ДУГОВЕ КОЈЕ СМО ИМАЛИ, ИМАЛИ НАЈВЕЋИ ИНВЕСТИЦИОНИ ПРОГРАМ, УСПЕШНО ОБАВЉАМО ДИГИТАЛИЗАЦИЈУ, МОБИЛНА ХИТА КА РЕКОРДНОМ БРОЈУ ПРЕТПЛАТНИКА, ИСПЛАЋУЈУ СЕ ДИВИДЕНДЕ, ЗАРАДЕ ИЗ ДОБИТИ ЗАПОСЛЕНИМА. КУПЉЕН ЈЕ ВЕЋИНСКИ ВЛАСНИЧКИ ПАКЕТ ТЕЛЕКОМА РС. ИЗДВОЈЕНА ЈЕ ТЕРЦИЈАЛНА ДЕЛАТНОСТ – ЧИСТАЧИЦЕ И ПОРТИРИ У ПОСЕБНО ПРЕДУЗЕЋЕ, КОЈЕ РАДИ И ЗА ДРУГА

МА ПРЕВАЗИШЛА ГРАДСКА КОМУНАЛНА ПРЕДУЗЕЋА, И ТО НЕ САМО У БЕОГРАДУ. ДА ЛИ БИСТЕ НАМ ПОМОГЛИ ДА СЕ ОВА УРЕДБА, ПОСЛЕ ТОЛИКО ГОДИНА КОНАЧНО УКИНЕ?

7. ЈА БИХ СЕ НАДОВЕЗАО НА ОВО ПИТАЊЕ И УПИТАО Г. ЂЕЛИЋА, КОЈИ НАМ ЈЕ БИО ГЛАВНИ ПРЕГОВАРАЧ ОКО ЗАРАДА, И КОЈИ ЈЕ ДОБРО УПУЋЕН У СИТУАЦИЈУ У ТЕЛЕКОМУ, ДА ЛИ ЈЕ НОРМАЛНО ДА У ЈЕДНОЈ ОВАКВОЈ КОМПАНИЈИ СВЕ ДО САДА НИЈЕ СТРИКТНО ОДРЕЂЕНО ШТА ЈЕ ОСНОВНА ДЕЛАТНОСТ, ШТА СЕКУНДАРНА ИЛИ ТЕРЦИЈАЛНА?

8. СВИ МИ СМО ЗАИНТЕРЕСОВАНИ ЗА АКЦИЈЕ, ЗА ПОВЕЋАЊЕ ЗАРАДА, АЛИ, СМАТРАМ ДА ЈЕ ОСНОВНО ЗА СВАКОГ ОД НАС, КОЈИ ИМА ЈОШ ПОДОСТА ДО ПЕНЗИЈЕ, ДА МУ ЈЕ ОСНОВНО ДА САЧУВА РАДНО МЕСТО. ИЗ МОБИЛНЕ И ИНФОРМАЦИОНЕ ТЕХНОЛОГИЈА, КАО И УСЛУГА, СТИЖУ ИНФОРМАЦИЈЕ ДА ПОСЛА ИМА, САМО ТРЕБА ДА СЕ ОСМИСЛИ И ДЕФИНИШЕ. МАЛО КО ЈЕ, НА ЖАЛОСТ, ДОБИЈЕНИ НОВАЦ ЗА ДОБРОВОЉНИ ОДЛАЗАК УЛОЖИО У НЕКИ ПОСАО ПРЕКО КОГА БИ САРАЂИВАО СА ТЕЛЕКОМОМ ИЛИ ОБАВЉАО ЗА ТЕЛЕКОМ. ДОДУШЕ, НИКО ИЗ ТЕЛЕКОМА ГА НИЈЕ СТИМУЛИСАО ДА ТАКО ПОСТУПИ, А НИ ДРЖАВА НЕ ПОКАЗУЈЕ ПРЕТЕРАНО ИНТЕРЕСОВАЊЕ ЗА ОЛАКШАВАЊЕ ТИХ ПОЧЕТНИХ КОРАКА ЗА МАЛА И СРЕДЊА ПРЕДУЗЕЋА. СЛУШАМО МИ И О КРЕДИТИМА, АЛИ СУ СКУПИ И У ПРАКСИ ТЕШКО ОСТАРИВИ. ОДГОВОРите МИ КАО ЕКОНОМИСТИ, А НЕ КАО ПОЛИТИЧАРИ!

9. ЗАШТО СЕ ТЕЛЕКОМ ЈЕДНОМ ТРЕТИРА КАО ЈАВНО ПРЕДУЗЕЋЕ, А СЛЕДЕЋИ ПУТ КАО АКЦИОНАРСКО ДРУШТВО? ШТА ЈЕ ТЕЛЕКОМ? ИМАЛИ СМО ИТАЛИЈАНЕ, 20

ОДСТО КАПИТАЛА ИМАЈУ ГРЦИ, МИ 65 ОДСТО КАПИТАЛА ТЕЛЕКОМА СРПСКЕ И – УРЕДБУ КОЈА ВАЖИ ЗА ЈАВНА ПРЕДУЗЕЋА! ИСПЛАЋУЈЕМО ДИВИДЕНДЕ И ЗАРАДЕ ИЗ ДОБИТИ. ДОКЛЕ ЋЕТЕ ЗАПОСЛЕНЕ У ТЕЛЕКОМУ, НЕ ЕЛИТУ, ВЕЋ РАДНИКЕ ДА ПОТЦЕЊУЈЕТЕ И ВРЕЂАТЕ НИСКОМ ПЛАТОМ?

10. ДА ЛИ ЈЕ ТРЕНД У СВЕТУ, У ЕВРОПској УНИЈИ ПОГОТОВО, ДА СЕ НА РУКОВОДЕЋА МЕСТА ПОСТАВЉАЈУ ПОДОБНИ И ПОСЛУШНИ, А НЕ СТРУЧНИ И СПОСОБНИ?

11. ЈА БИХ СЕ НАДОВЕЗАО НА ОВО И ОБАВЕСТИО ГОСПОДУ ИЗ ДЕМОКРАТСКЕ СТРАНКЕ ДА НА НАШЕМ САЈТУ ИДЕ СЕРИЈАЛ О МОБИНГУ. ЗА ОНЕ КОЈИ НЕ

ЗНАЈУ, РЕЧ ЈЕ О НАИРАЗЛИЧИТИЈИМ ОБЛИЦИМА ЗЛОСТАВЉАЊА РАДНИКА. ЗАШТИТА ОД МОБИНГА ЈЕ ЈЕДАН ОД УСЛОВА ЗА УЛАЗАК У ЕВРОПСКУ УНИЈУ. НАШИ РУКОВОДИОЦИ НИСУ НИ ЧУЛИ ЗА ОВАЈ ПОЈАМ. ЗАТО НАШ СИНДИКАТ, ИАКО ЈЕ БРОЈЧАНО МАЛИ, ИМА ИДЕЈЕ, ИМА СТРУЧНЕ КОНСУЛТАНТЕ КОЈИ СЕ БАВЕ СВИМ РЕЛЕВАНТНИМ ОБЛАСТИМА, ОД ЕКОНОМИЈЕ, ПРАВА, ТЕЛЕКОМУНИКАЦИЈА, ЉУДСКИХ ПРАВА, ДО МОДЕРНИХ СИНДИКАЛНИХ ПРАВА. СХОДНО ОВОМЕ, ИНТЕРЕСУЈЕ МЕ ДА ЛИ БИСТЕ, УКОЛИКО БУДЕТЕ ПРЕМИЈЕР ИЛИ МИНИСТАР, ПОМОГЛИ ДА СОЦИЈАЛНО-ЕКОНОМСКИ САВЕТ БУДЕ МЕСТО ЗА ПРАВИ ДИЈАЛОГ, СА ЗАКЉУЧЦИМА КОЈИ ЋЕ СЕ СПРОВОДИТИ И БИТИ ДОБРИ И КВАЛИТЕТНИ ЗА СВЕ, ИЛИ ПРОФОРМЕ, ЈОШ ЈЕДНА ВЛАДИНА ОРГАНИЗАЦИЈА?

П(Л)АЂЕНИЦИ

На самом почетку трибине г. Божидар Ђелић добио је један једини аплауз који се чуо на трибини. Многих се сећао као некадашњи министар финансија и чврсти преговарач. Упита:

- Добро, зашто сте у време када сам ја био министар штрајковали и често тражили и одржавали састанке, а у последње три године нити сте штрајковали, нити сте се бунили? Да ли је сада баш толико боље него онда, или су данас неки добро плаћени?

Добра обавештеност мр Ђелића – награђена је громким аплаузом.

ТЕСНА КОЖА

Нехотиче, могући будући премијер мр Божидар Ђелић, открио је присутнима на трибини како проводи оно мало слободног времена јер је често, илустрјући одређену врсту људи употребљавао синтагму из филма „Тесна кожа“ - „Љуби га мајка“, што је у околностима када је само претендент на премијерско место деловало симпатично.

ПОГЛЕДАЈ ДОМ СВОЈ АНЂЕЛЕ

**„Погледај дом свој анђеле
И скини џакину с очију
Виђећеш призоре пошресне
Виђећеш несрећне и болесне
Виђећеш чемер, смрћ и јак...“**

Сетио сам се ове почетне строфе из песме Боре Ђорђевића када ме је и ове године прослава Дана жена погодила као наша заједничка несрећа. Зашто прослава и зашто несрећа?

Шта је ту прослава? Каква нас је срећа то задесила па да морамо одушка нашој срећи дати? Не знам да ли се још неко сећа како је дошло да се тај датум помине. Пре више од стотину година жене су биле нижа бића. Ако су радиле, зарада им је била у пола мања од зараде мушкарца за исти посао. Нису имале годишњи одмор. Радно време је било од изласка до заласка сунца. Имале су право и обавезу да се често послодавцу подају кад год се то њему прохте. Рађањем детета настајала је незапосленост. Болест жена није била дозвољена. Губио се посао, а смрт је била вероватнији исход болести. Њихово право гласа било је незамисливо. Онда су се неке од жена усправиле

ма и вама женама никако не може да деси? Када вам конобар донесе брдо ђевапа и других гурманлука замислите да вас гледају та наша деца. Сваке године исти приказ. Дугачки столови, брда хране, лепо обучене и нашминкане жене, музика на струју да надјача жамор, увек исти мушкарци који воле да пију, углавном исти отрцани вишвици којима настоје да забаве те преварене жене које још тога нису свесне.

У средини забаве почињу жене да одлазе. Брину шта им је са децом. На крају остају само поднапити мушкарци који би до тога доба остали и у кафанама када би имао ко да плаћа пиће.

Усправите се жене. Они који вам плаћају вечеру можда нису ни свесни да вас ваљају. Ваши и наши заједнички проблеми остају и увећавају се. Новац који је потрошен на прославу за коју нема разлога, некеме би спасио вид, некеме помогао да плати стипендију која живот значи. Подсетите се прошлости и нађите нови-стари смисао том дану ко-

Недосягани сјај обичној запосленој човеку у Телекому!

писма читалаца

ЗАШТО ПОДСТАНАРИ ОСТАЈУ ПОДСТАНАРИ

Поштоване колеге,

Данима не могу да се смирим. Немам коме да се обратим. Прочитао сам све ваше бројеве новина, изађем и на сајт, чак и сада када је уклоњен са портала, изађем и од куће, па се надам да ћете ово писмо до објавите. Не намеравам никога да вређам, никога да прозивам, само хоћу да запослене у Телекому, и посебно пословодство, упознам са нечим што јесте мој животни проблем, а изгледа да се то никога не тиче, или, још боље, уместо мене, користе се неки други, којима није догорело до ноката као мени.

У чему је мој проблем? Наиме, живим у великом граду, дете сам са асфалта. Имам 46 година и живим као подстанар јер хоћу слободу коју у малом родитељском стану не могу да имам. ВШП сам ниво, па вам је и јасно зашто се до сада нисам оженио. Немам право на помоћ државе јер имам мало преко 45 година. Надао сам се да ћу коначно, када буде расписан конкурс за добијање стамбених кредита да решим свој највећи животни проблем. Испало је да ја, иако подстанар, не могу да узем тај стамбени кредит! Скоро ми је исто као да га узимам код неке банке, а да сам то могао, већ бих урадио. Израчунао сам све и схватио да бих отплатио две гарсоњере, уместо једне купљене! Очекивао сам да учешће, односно помоћ Те-

лекома, удео у кредиту, буде већи! Овако, не само да није, већ Телеком тражи жиранте, од чега су и банке одустале. Испада да нам Телеком не верује, а не банке! Даље, откуд знамо шта ће са нашим радним местима да буде за две-три године, или за годину? Да ли ћемо да будемо вишкови, да добијемо отказе, да нас издвоје, као Телус, да нас продају, шта ли? И шта ћу и како, од чега да отплаћујем кредит?! Тако ћу ја и даље да плаћам 150 евра подстанарски стан и слушам колеге који имају брачног запосленог другачије или живе у стану својих родитеља, како ће да узму кредит и како ће стан издати?! Тако ће он сам себе да отплати! Замислите ироније: да се неко од њих смилује па да ми га изда! Наравно, то неће да се деси, јер онда себе не би исплатио! Наравно, нису они мени криви што сам из радничке породице, што се нисам никако, па ни добро, оженио, што немам децу... Али, некако ми је тешко у души. Испада да сам са свих могућих страна кажњен... Зато сам и морао ово да напишем. Јасно вам је зашто не могу да се потпишем. Ето, Драган Ковачевић ме познаје. Обећао је да ће писмо да објави и ја му се захваљујем. Надам се да због написаног неће имати никаквих проблема. Унапред се захваљујем и њему и Новом Синдикату.

Име и презиме познати редакцији

РЕАГОВАЊА

МОБЕРИ, НЕЋЕТЕ ДУГО!

После објављеног текста о мобингу у прошлој броју „Без цензуре“, поготово после петнаест наставка на нашем сајту о раним облицима злостављања запослених, и поред чињенице да је приступ нашем сајту онемогућен са свих рачунара умрежених у Телекому интранет мрежу, више него задовољни, обавештавамо вас, поштовани читаоци, да нам се јавило доста колега, како из Телекома, тако и изван наше Компаније. Већину углавном интересује докле се код нас стигло са заштитом од мобинга, да ли је запослени бар на неки начин заштићен од злостављања претпостављених.

Са задовољством вас обавештавамо да су неке одредбе заштите од мобинга ушле у Закон о безбедности и здрављу (али недовољно), да је основано Удружење „Стоп мобинг“, о чему ћемо у следећем броју опширно да пишемо. На срећу, многи људи, али без публициитета, на жалост, јер овде увек има пречег посла, баве се мобингом и код нас. Још је боље што се они повезују јако брзо. Транзиција, изгледа, све брзо уједињује. А злостављање постаје све транспарентније и опасније по онога ко га чини! Па, ако смо намерили у Европу, са средњовековним и „четрдесетосмашким“ манирима – неће нас нико!

Инфо-центар

И ОВЕ ГОДИНЕ ОСМИ МАРТ СЛАВИЛИ И МУШКАРЦИ

И ове године Осми март био је семе раздора. Имали смо три групе жена: оне које су традиционалисти, које воле тај празник и које су биле на прославама. Другу групу чине оне жене које презиру овај врзник сматрајући га депласираним јер верују да само угрожене врсте или појаве (попут Дана борбе против пушења, Дана планете Земље, Дана штедње, Дана заштите животне средине, Дана борбе против ЕЈДС-а, Дана заштите панди...) имају свој дан. Верују да мушкарци треба да им поклањају пажњу сваког дана, а не само 8. марта. Узгред, данас жене јесу и даље угрожене, па зато би требало да изађу на улице и траже изједначење права и у зарадама и у третману, напредовању са мушкарцима. И, постоји трећа група жена која пости и која је окренута неким потпуно другачијим вредностима, које, у време Часног поста, сматрају непримерним песму, игру, пиће... Постоји подгрупа ове групе, која, када није пост, понекад бира да опије и Розу Луксембург и Клару Цеткин што им натоварише и трку у каријери, статус у друштву, традиционално – мужа и децу! Па, када све то да стигну?! Оне су, некако традиционално, али супротно од првих – настроне.

Поштујући право свакога да себи

по мери ради онако како жели, не мешамо се у избор, вољу и жеље дама за Осми март. Тек, Предузеће је издвојило шест милиона динара за прославу (ручкова) и дало по слободан дан. Лепо. У Генералној дирекцији, сазнали смо, у Дому Војске Србије било је од предвиђених 1200 запослених жена, око 500 и 50 мушкараца. Шта су они тражили ту, хтели би да знамо. Опет, добили смо фотографије из, рецимо, Сремске Митровице, где је било више мушкараца него жена. Наравно, то је онај стари, добри апсурд! И то није једини град (а пажљиво смо „скинули“ све слике са размене које су могле да се нађу тих дана, како бисмо се баш уверили да ли су и колико мушкарци били центлени. Податак из Сремске Митровице скоро да је илустративан за целу Србију! Да ли је ико реаговао?

Погађате! Није! А, можда су се питали: каква је то забава без мушкараца? Као, шта ће дама – сама?

Ко је све ово организовао? Ма нећемо ми да чекамо идући Осми март! Биће нама Радничке спортске игре! На Златибору! А оне трају, колико беште?! Ваљда два-три дана? А ко организује? Знамо ко плаћа!

Гордана Петровић

ји је постао дан нашег колективног бесмисла. Немојте дозволити да вас у томе мушкарци воде. Превариће вас. Одвешће вас на криви пут на чијем ће крају опет стајати кафана.

Драган Ж. КОВАЧЕВИЋ

Издаје: **НОВИ СИНДИКАТ ТЕЛЕКОМ**

Уређује: Одбор за информисање

Главни и одговорни уредник:

Драган Ж. Ковачевић

Адреса: Београд, Борска 15 а

Телефон: 011/3581-582. Факс: 011/30-87-667

Мобилни телефон главног и одговорног уредника: 064/65-11-555

Графички редактор: Томислав И. Игњатовић

Веб сајт: www.novisindikattelekom.org.yu

E-mail: gordanapet@telekom.yu

Штампа: ФинеГраф